

CRAC de la setmana:

Èric Vinaixa

«NO ENTENDRAN MAI LA CULTURA DE L'AIGUA»

Èric Vinaixa, cantant, músic, compositor i productor, fill de Miravet, comença a estudiar música als 6 anys i, un any més tard, a tocar instruments, progressivament, en funció del moment que viu fins a arribar als seus instruments principals, guitarra, piano i veu.

Més Ebre: La Ribera d'Ebre, Miravet, per tu... un descans per al guerrier, una font d'energia?

Èric Vinaixa Tornar a casa. Estar aprop dels meus. Un sentiment de tribu. Les mateixes cares de sempre, la complicitat, el tipus de broma, els paisatges, les olors... És una manera de reconnectar amb els orígens i amb les coses que realment són importants. I veure que sóc molt afortunat!

ME: La teva col·laboració en la cançó junts anirem més lluny (la cançó de Junts pel Sí, una versió del 'Viatge a Ítaca' de Lluís Llach) on van participar un bon grapat de noms de l'escena musical catalana.

EV: En un moment tan important com el que vivim a Catalunya, amb l'oportunitat històrica de crear un nou país, més just, més social, més lliure culturalment i econòmicament, fugint dels tics polítics i del caciquisme dels últims anys, és molt important mullar-se i arremangar-se. Col·laborar i aportar lo millor que tenim i que podem donar. Per això, quan em van trucar, vaig decidir formar part d'aquesta cançó, enmig de tants músics del panorama musical de casa. Perquè ara és el moment d'anar tots a una. O ara o mai. I ja falta menys...

ME: El Pla Hidrològic i la manifestació del 7 de febrer a Amposta. La teva cançó «Dona del riu» podria ser, «la cançó» per defensar el riu Ebre?

EV: Això és un altre motiu per fotre el camp. No podem estar defensant periòdicament lo que és nostre. A part que el Pla

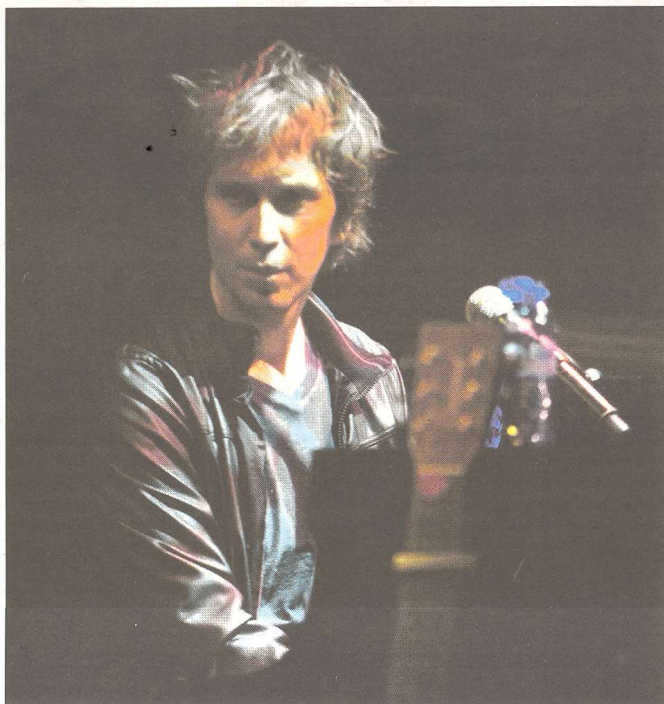

Foto: Joaquín Ismael

Hidrològic no té res a veure amb l'aigua i si amb interessos econòmics ocults (o no tan ocults) i és una altra forma d'imposar lleis i costums en contra del nostre poble... A part de tot això, no entendran mai la cultura de l'aigua. O ets de la vora del riu o no captes los matisos. I en aquest sentit, "Dona del riu" podria ser perfectament una cançó per defensar lo que és nostre ancestralment i ens pertany. Hem construït una manera de viure i tota una mística al voltant de l'Ebre. I a més, amb el paper de la dona com a part essencial de la nostra cultura.

ME: Amb qui t'agradaria compartir escenari?

EV: Amb qualsevol dels meus ídols! McCartney, Jagger, Keith Richards, Sting, Brian May, Don Henley... Per no parlar dels que ja no hi són (Mercury, Janis, Elvis, Otis, Bowie, etc...). Empapar-me de l'atmosfera que només ells saben crear en directe. Formar part d'aquella màgia que, fa molts anys, em va hipnotitzar. No se

m'acut sensació més poderosa que aquesta. De fet, sóc músic per ells.

ME: El Camp Nou. El Barça... Molts seguidors del FCB... Que me'n pots dir? Un «fan» teu... un tal... Lionel, no?

EV: Anècdotes que et vas trobant pel camí... És una feina que et permet conèixer a molta gent mediàtica. I resulta que molts jugadors del Barça m'han vingut a veure en algun concert. Hi tinc bon rollo. Hem compartit bons moments. I jo que sóc un culé malalt, imagina't! A part, he tocat un parell de cops al Camp Nou. La sensació és molt bèstia. Tots los meus herois de petit, tots los partits que m'he tragat, tot aquell sentiment i, anys més tard, et veus tocant al temple sagrat!

ME: Has actuat a Japó, Cuba, Tailàndia... A quin altre país t'agradaria actuar i per què?

EV: A tots els països del món! És molt enriquidor. Veure les reaccions dels diferents públics és molt divertit. No tenen res a

veure d'un país a un altre. Has vist mai la cara d'un japonès a Tòquio mentre cantes en català? I si em permet conèixer més cultures, què més puc demanar? Avantatges d'aquesta feina!

ME: El teu últim disc «Insinuacions». Una curiositat. Hi apareixen els primers crits de vida de la teva filla, Júlia. Quan tu els vas dir als teus pares que volies dedicar-te al món de la música, no els va agradar massa... Si d'aquí a uns anys, la petita Júlia et diu: «Papa, vull ser com tu!», com reaccionaries?

EV: Li compraré una panderoleta! És broma... (riu). Li diré que faci el que li doni la gana. No sóc un tio gens materialista. Per viure només cal passió, il·lusió i els diners necessaris per no patir. Per tant, sigui el que sigui que vulgui fer, que ho faci amb la màxima entrega i que ningú li prengui els seus somnis. Jo estaré al seu costat (sense empenyar gaire, espero) per si cau, perquè ningú et regala res...

SECCIÓ PATROCINADA PER:

ME: «Escat i mat», banda sonora de la pel·lícula de Ventura Pons...

EV: Sí, em van fer molt content quan em van trucar per dir-m'ho. Impressiona anar al cine i que soni la teua música. Però no només al cine. Quan sonen cançons meues a sèries de televisió o per la ràdio, o quan altres músics et versionen, hi ha una sensació estranya. Com si aquells moments de creació tan íntims que un dia van donar a llum aquelles melodies ja no fossin teus. La música acaba sent de qui se la fa seua. I això és màgic!

ME: El teu vídeo clip «Suplicava a la reina», carregat d'erotisme... M'ha recordat a Mrs. Robinson, de la pel·lícula de Mike Nichols «El graduat».

EV: Si t'he de ser sincer, jo encara l'hagués fet molt més provocador i libidinos. Però vaig pensar que era el punt just perquè no fos censurat per les televisions. Aquí som molt políticament correctes. De seguida ens escandalitzem... I sí. Hi ha un parell de "guinyos" a "El graduado". De fet, qualsevol història on hi ha un rollo entre un jove i una dona més madura t'hi fa pensar... L'Andrea Montero i l'Alba Ribas estan fantàstiques.

ME: L'Èric Vinaixa productor.

EV: La producció és una part fascinant de la meua feina. Decidir com acabarà sonant finalment aquella cançó que ha nascut d'una

guitarra, d'un piano o d'una melodia mentre camines... és apassionant! És un repte. Es tracta de trobar el vestit ideal per a la princesa que acaba de néixer. I n'hi ha moltíssims! I quan produeixo a altres músics encara és més fascinant, perquè has de trobar la fórmula màgica per trobar l'equilibri entre què vol l'artista i el com hi hem d'arribar. T'has de treure una vareta màgica i intentar fer la millor versió possible d'aquella cançó. Intento no fer més d'una producció a l'any perquè és molt absorbent i em distreu de les meues composicions!

ME: Ha estat un estiu intens en actuacions. Els teus projectes

EV: Sí, ha sigut un estiu molt bèstia. Un concert cada dos dies, més o menys. I recordo especialment el que vaig fer al Castell de Miravet, com a part del final de la gira "Insinuacions... i més". Tocar a casa, amb lluna plena, tota la banda reunida, amb la Mercè Martínez de convidada sorpresa, amb més de 400 ebrenques... Va ser una nit per recordar. El que passa és que l'endemà seguïem i no hi havia temps per parar a disfrutar del moment! Aquest 2016 estic preparant nou disc, segueixo fent concerts, preparant una secció musical de ràdio, he escrit la música per una obra de teatre i debutaré com a actor en un projecte que em fa molta il·lusió i que ja us explicaré! Salut i llarga vida al Rock'n'roll, ebrenques!!

El dia en què l'Èric Vinaixa li va signar un autògraf a Leo Messi

Isabel Carrasco